

Public Relations

Een jaar of tien geleden stond ik met een kraampje op een soort dierenmarktje om voor Landschapsbeheer Gelderland de weidevogelbescherming in het Rivierengebied te promoten. Ik herinner me nog goed dat de markt een hoog 'kanariegehalte' had en dat alleen topfokkers er de boventoon voerden. Voor mij als natuurmens een niet al te interessante belevenis. Al dat gemanipuleer met dieren, daar hield ik niet zo van. Een beetje afleiding kwam vlak bij mijn kraam van een raszuivere en kostbare Goudkarper die spontaan uit een aquarium sprong. De topfokker was helemaal over zijn toeren! De hele markt moest weten dat het aquarium niet aan de kwaliteitseisen voldeed en hij daarom een claim zou indienen voor dat visje dat zeker wel zo'n duizend gulden waard was! Gaat dit nu om een dierenleven of om geld, vroeg ik me toen af. Omdat het verder erg rustig op de markt was – de meeste bezoekers kwamen waarschijnlijk alleen voor de kanaries en niet voor de weidevogels – kon ik zo nu en dan wel even mijn kraam verlaten om over de markt te lopen. Mijn burens wilden in de tussentijd wel even een oogje in het zeil houden.

Het waren bijenhouders met een kraam van de imkervereniging West-Betuwe waar ik nu al weer zes jaar lid van ben. Achteraf bezien zal ik heus wel mijn interesse getoond hebben voor een koningin in een observatiekast, maar veel meer belangstelling voor het imkeren had ik merkwaardig genoeg in die tijd nog niet.

Open dagen en markten

Op 17 juni jl. stond ik samen met een van die burens van toen in een kraampje van diezelfde imkervereniging. 's Ochtends vulden we samen een observatiekast uit een veger met een kostbare raszuivere koningin uit ons Norderney-project. Meer keuze had ik niet. De andere moeren waren nog niet of amper aan de leg. Niet geschikt voor het doel dus. Zoveel aandacht als de Goudkarperman destijds voor zijn vis had, met zoveel zorg haalde ik de ramen uit het volk. Wat had ik er moeite mee om dat volk en die koningin te

gebruiken! Wat, als er iets mis zou gaan?

Niets zo veranderlijk als de mens.

Hebt u wel eens zelf of voor uw imkervereniging op een markt gestaan of aan een open dag meegedaan? Dat is echt aan te raden. Je krijgt zulke leuke reacties. De mensen vragen je soms het hemd van je lijf. Ik vind het iedere keer weer geweldig om te doen. Met wat afvalraat en een lontje zet je kinderen aan het werk om kaarsjes te maken. En let maar op, iedereen ruikt altijd even aan de bijenwas. Sommigen vertellen vol trots dat ze er al iets van weten. Een enkele keer tref je iemand die wel eens geïmkerd heeft en soms levert het ook weer toekomstige imkers op. Natuurlijk verkoop je ook weer eens wat honing en er komt altijd wel een liefhebber aan de kraam met de vraag of je heidehoning verkoopt. Maar helaas die heb ik niet.

Ieder jaar neem ik mezelf weer voor om met de bijen naar de hei te gaan maar telkens is er wel een reden

om dat niet te doen. Ik vind de volken er niet geschikt voor of er bloeit nauwelijks hei omdat het te droog is geweest of ik vind het te riskant om met mijn raszuivere koninginnen op pad te gaan want de volken zouden maar eens gestolen worden etc. etc. Het belangrijkste argument om niet te gaan is misschien wel het moment van inwintering. Als de bijenvolken zo half september van de hei komen en nog gevoerd moeten

worden, ben ik meestal al klaar met voeren en gestart met de varroabestrijding. En dat is ook wat waard.

Hamsteren

Tenslotte wil ik u dit stukje tekst uit het bijenjaar van OB de Kat niet onthouden: "Wat bent u toch van plan?" vraagt het meisje achter de kassa van de supermarkt als ik voor de derde keer deze week twaalf pakken suiker op de lopende band zet.' Voor mij is dit heel herkenbaar. Vorig jaar bestelde ik bijvoorbeeld 120 kilo ineens. Toch even uitgelegd. De partij stond netjes klaar bij de achteringang van de supermarkt. Goede winterzit toegewenst.